

תא"ל יהודה גביש ז"ל

נשיא בית הדין הצבאי לערעורים 1972-1974

תא"ל יהודה גביש (זנגר) נולד בשנת 1927 בחיפה לרחל ודוד. הוא למד בבית הספר הריאלי בעיר, ובגיל 15 עזב את הלימודים כדי להצטרף לארגון ה"הגנה". הוא עבר קורס מפקדי כיתות בארגון. בשנת 1945 הצטרף לבריגדה היהודית, ובתום מלחמת העולם השנייה נשאר באירופה כדי להבריח נשק לארץ ישראל. במלחמת העצמאות שירת גביש בחטיבת הנגב בפלוגת ג'יפים שמקורה היה בפלמ"ח. הוא נפצע ארבע פעמים במלחמה. לאחר מלחמת העצמאות הצטרף גביש לקורס קציני שריון. במהלך הקורס נפצע שוב, עזב את חיל השריון ועבר לחטיבת גולני. בשנים 1952-1953 פיקד גביש על סיירת גולני, ובמבצע סיני שירת בתפקיד מפקד גדוד. הוא נפצע קשה במבצע ורק כעבור שנה החלים. הוא ביקש לשוב ולהתמנות למפקד גדוד בחטיבת גולני, אך הרמטכ"ל רב־אלוף לסקוב החליט למנותו למפקד הפנימייה הצבאית לפיקוד.

גביש התאמן מדי יום ביומו, וכעבור שנתיים, כשחזר לכושר מלא, ענה הרמטכ"ל לבקשתו לחזור לחטיבה.

בשנת 1965 יצא גביש לקורס פיקוד ומטה בארצות הברית. עם שובו התמנה למפקד חטיבה מרחבית העמקים והוביל אותה במלחמת ששת הימים בחזית הצפון.

בשנת 1968 התמנה לראש מחלקת ההדרכה בחיל הרגלים. לאחר כשנה נפצע בגבו ועבר לפקד על בית הספר למקצועות החי"ר. בשנת 1970 עבר לחיל השריון ומונה למפקד חטיבת המילואים קרייתי.

בשנת 1972 הועלה גביש לדרגת תא"ל ומונה לנשיא בית הדין הצבאי לערעורים; הוא כיהן בתפקיד עד 1974.

במלחמת יום הכיפורים קיבל תא"ל גביש מינוי חירום של מפקד בית הספר לשריון. בתום תפקידו בבית הדין הצבאי לערעורים שימש נספח צה"ל בדרום אפריקה, ובשנת 1976 התמנה ליועץ לראש אגף התכנון.

תא"ל גביש השתחרר מצה"ל בשנת 1979. לאחר שחרורו שימש בתפקידים שונים בארגון "צוות" (ארגון גמלאי צה"ל), ובהם סגן יושב ראש הארגון; הוא שימש יושב ראש הנהלת בית הלוחם בחיפה ויושב ראש המועצה הציבורית להנצחת החייל, והיה חבר במועצה העולמית של ארגון ותיקי המלחמות היהודים. יהודה גביש נישא לברוריה, ונולדו להם שני ילדים; בנו, דורון (דוני) ז"ל, שהיה טייס, נפל בעת מילוי תפקידו. תא"ל גביש נפטר בשנת 2009.

תא"ל גביש ז"ל (במרכז) עם האלוף עמוס חורב (מימין) ותא"ל יעקב אלעזרי ז"ל (משמאל)